

CERKVENI GLASNIK

Izhaja zadnji teden v mesecu ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO Posamezna številka stane 2 Din.

Da bi bilo pri nas tako!

Ko sem prebral članek g. J. Pollaka, ki ga je prinesel zadnji Cerkevni Glasnik, mi je postalo nekam otožno pri srcu. Kakšna razlika med našo inteligenco in ameriškano!? V Ameriki, v Nemčiji in tudi v Franciji koraka med katoličani v prvi vrsti inteligenca v katoliškem pokretu in v verskem življenju, pri nas je pa oni plitvi liberalizem zastupil velik del inteligence, ki hoče biti sicer še katoliška, a ji je katoliška vera samo še prazna forma brez življenja.

Zadnje čase se je v katoliških listih večkrat pisalo o tem, kako tudi med Slovenci versko življenje poglobiti med inteligentnimi krogi. Slišali so se razni nasveti, a povsod je pronicala ta misel, kakor da je treba za inteligenco nekaj posebnega, posebnih sredstev, ki za navadno ljudstvo niso potrebna, posebnih govorov, posebnih pobožnosti itd. Toda to je ravno jedro vsega zla in vse mizerije v gotovem delu slovenske inteligence, da se smatra tudi v verskem oziru nekam vzvišena nad ljudstvom in misli, da mora biti za njo nekaj posebnega, da ona »globlej« uumeva krščanstvo, da se sme od gotovih krščanskih dolžnosti izvzeti, kakor da bi bila nekam vzvišena nad navadnimi verniki.

V Ameriki pravi g. Pollak ni v cerkvi razlike med stanovni, vsi enako poslušajo pridige in vsi enako sorazmerno prejemajo sv. zakramente, vsi enako spoštujejo svoje duhovnike. In to je pristno krščansko, kakor je bilo v prvi dobi krščanstva. V rimskih katakombah so se skupno zbirali sužnji, meščani, izobraženi krogi, kakor tudi člani cesarske hiše — in so vsi enako poslušali apostola, ki je morda prej lovil ribe na Galilejskem jezeru.

Jezus je vsem in za vse enako pridigal. Njegov evangelij je neizmerno globok, da ga ne doseže noben, še tako izobražen človeški razum, pa zopet tako preprost, da ga uumeva vsak, tudi neizobražen človek. Njegove zapovedi so za vse enake. Če ima kdo večje dolžnosti v evangeliju, jih imajo tisti, ki so bolj izobraženi; prejeli so več talentov in zato bo Gospod tudi več terjati od njih. Najhujše »levite« je gospod bral oni judovski inteligenci, ki je ponosna na svojo izobrazbo zametala Jezusov evangelij ubogih. »Gorje vam učiteljem postave, ker ste vzeli ključ do spoznanja: sami niste vstopili, in tistim, ki so hoteli vstopiti, ste zabranili.« Luk. 11, 52. Kolikor ima izobraženec več znanja in več vpliva, toliko je bolj dolžan drugim dajati vzgled pravega verskega življenja. In ravno v tem oziru je nemajhen del slovenske inteligence daleko oddaljen od ameriške ali pa nemške katoliške inteligence.

Že v narodnostnem oziru je neredko najbolj »napredna« inteligenca igrala prav nečastno vlogo med narodom. Še kot deček se spominjam, kako so takozvani »napredni inteligentje« pred ljudstvom govorili najraje nemško, dasi so radi napadali duhovščino, da je premalo narodna, čeprav je morala duhovščina nositi večino boja za narodni obstanek Slovencev.

V počitnicah sem obiskal naše slovenske kraje v Istri, kamor sem zahajal kot dijak na počitnice. Slovenstvo so tam ohranili le duhovniki. In prišel sem tudi v župnijo, kjer je svoj čas prodajal »napreden« učitelj svojo »naprednost« in slovenstvo tako, da je kaj rad udrihal po duhovnikih, da so premalo narodni. »Kako je s tem?« Vprašam sedanjega žup-

nika, ko so nekdanjega njegovega prednika pregnali fašisti. »Največ gorja mi prizadene, on je danes voditelj fašistov in moj največji nasprotnik — — Ker sem učil slovensko cerkveno petje, je ta nekdanji »napredni narodnjak« dosegel pri fašistih, da niso smeli slovenski pevci v cerkvi peti slovenske pesmi — —.« In v drugem kraju podobna slika. Vsa inteligenca je bila v takozvanem naprednem taboru. Imeli so narodno napredno društvo, na shodih in veselicah se je tam kaj rado udrihalo po »rimski in nenarodni« duhovščini. Ko pa so prišli Italijani in z njimi fašisti, je vsa naprednost postala fašistovska, duhovnika so pa izpodili iz Italije, ker je nevaren poitaljančevanju. Med najbolj zagrizenimi odpadniki slovenstva in potujčenimi fašisti dobimo nekdanje najbolj zagrizene naprednjake. Z narodom versko niso čutili in tako so se tudi v narodnem oziru ločili od naroda. Za nje je navaden narod prenizek, da bi z njim skupaj molili in za nje je narod tudi prenizek, da bi z njim trpeli.

Bog varuj, da bi na vso našo inteligenco kazal s prstom, vsi dobro vemo, da imamo med inteligenco mnogo dobrih vernikov in tudi narodnjakov, a žalibog je to res, da je bilo sorazmerno med versko mlačno inteligenco v narodnem oziru vedno največ odpadnikov.

Mi bi ne omenjali tega žalostnega poglavja našega narodnega življenja, ko bi ravno iz teh vrst ne deževalo očitkov na nas, da smo premalo narodni.

Liberalizem je med delom naše inteligence vtepel v glavo, da je »napredno in moderno in inteligentno«, da ne hodiš k sv. maši in k pridigi, da se ne udeležuješ sv. zakramentov, da gre v vsem verskem življenju le za komando duhovščine in za njene žepe. Saj je poglavar te »napredne inteligence« na zadnjem shodu v Tržiču upal nekaj podobnega trdititi, da gre duhovnikom le za denar, da sta bila nemški kapitalist in tržiški farovž vedno v zvezi proti ljudstvu. Žalostno ubožno izpričevalo za tisti del slovenske inteligence, kateri imponirajo take puhle in lažnjive fraze — —

Nekoč sem prigovarjal nekemu učitelju, da bi hodil k sv. maši in pridigi, pa je modro odgovoril: »Kaj, jaz naj hodim poslušati kaplana — —?!« To je pač odgovor, ki je tipičen za marsikakega naprednega inteligenta, ki misli, da je tudi v verskih zadevah vzvišen in izobražen nad duhovnikom.

Da potem ravno med tako inteligenco vlada največja verska nevednost, je čisto jasno. Njihova verska izobrazba nekako dosega komaj znanje otroka, ki je izdelal prvi osnovni razred, saj črpa vso izobrazbo iz puhlih in profitkrščansko orientiranih dnevnikov. V Ljubljani sem nekoč učil hčerko inženjerja, ki je imela iti prvič k spovedi in obhajilu. Ko otrok zve, da gre k sv. zakramentom, priteče veselo domov in začne papanu praviti, da bo šla letos k sv. obhajilu. »Izobražen« papan pa debelo gleda otroka in končno vpraša otroka: »Kaj pa je to obhajilo — —?«

Pa tudi med tisto inteligenco, ki je dobro verna, neredko srečavamo razne Nikodeme, ki se silno boje, da bi jih svet imel za pobožne in imajo strah pred tem, da bi ljudje vedeli, da hodijo k sv. zakramentom, ali pa da bi se pri zakramentih pomešali med navadno ljudstvo — —. To je pogosta in zelo žalostna poteza med našimi izobraženci. Nekoč sem prigovarjal nekega inteligenta, da bi šel za veliko noč k sv. obhajilu, pa mi odgovori: »Kaj menite, da ne grem; saj grem vsako

leto, samo ne maram, da bi me doma ljudje videli —«. To je tip, ki ga neredko srečamo. Da ni časten za nas, je jasno —!

Ideal slovenskega inteligenta bi moral biti to, da z narodom čuti, da za narod dela, da pa tudi z narodom — moli in spoštuje njegovo versko mišljenje.

Veliki grški filozof Plato je izrekel znamenite besede: »Modrosti moža je pobožnost.« Koliko resnice in lepote je pač v teh besedah! Višek izobrazbe in modrosti je ravno v tem, da človek spozna in prizna resnico in da po tem spoznanju urejuje svoje življenje. Najvišja resnica pa je: En Bog je in ta je naš Gospod, kateremu smo podložni v vsem svojem življenju. V kolikor inteligent bolj jasno spozna resnico, toliko bolj bi moral biti — pobožen.

»Kdo je mož?«, je vprašal pred sto leti znameniti mož E. M. Arndt in je na to vprašanje odgovoril: »Kdor zna moliti in zaupa v Boga.« In Jean Paul — nemški pesnik, je izrekel svoj čas krilate besede: »Duša človeka je njegova molitev.« Plemeniti in res inteligentni člani človeške družbe so molili, ali recimo naravnost —: bili so pobožni.

Veliki matematik in astronom Edvard Heis je bil vsaki dan pri sv. maši in je vsak večer s svojo družino molil rožni venec, vsako nedeljo in vsak praznik je prejel sv. obhajilo in je bil vnet član marjanske kongregacije —.

Na Krasu so bile vojaške vaje. V župnišču sva sedela z župnikom pri večerji. Kar nekdo potrka in v sobo vstopi stotnik bosanskega regimenta. Predstavi se in prosi, če bi bilo mogoče, da bi bila drugi dan zjutraj ob 5. sv. maša, da bi mogel prejeti sv. obhajilo. Radi smo mu ustregli. Ko zjutraj pristopim, ob 5., je stotnik že klečal pred altarcem in nad vse pobožno prejel sv. obhajilo. Pred cerkvijo ga je čakal vojak s konjem in po maši je stotnik skočil v sedlo in odkorakal s svojim polkom na vajo. Tako je delal vsak dan. Ko sva šla z župnikom zvečer mimo cerkve, je dotični stotnik hodil po pokopališču in držal v roki rožnivenec in ga molil. Ko prideva do njega, je pozdravil in rekel: »Jaz opravljam tu svojo večerno molitev.«

V Nemčiji katoliško učiteljstvo mesečno pristopa skupno z mladino k sv. zakramentom, tam je skoro vsa katoliška inteligenca v verskem življenju vzor narodu; podobno in še bolj je med Irci in katoliškimi Angleži. Da bi bilo tudi pri nas tako — —!

Lepota devištva.

Nekoč so pristopili k Jezusu farizeji in ga skušali rekoč: »Je li dovoljeno možu ločiti se od svoje žene iz kakršnegakoli vzroka?« Jezus jim odvrne: »Ali niste brali, da je oni, ki je v začetku ustvaril človeka, ustvaril ju moža in ženo in dejal: Zavoljo tega bo zapustil človek očeta in mater in se držal svoje žene in bosta dva v enem mesu? Torej nista več dva, temveč eno meso. Kar je Bog združil, naj človek ne loči. Kdor koli odpusti svojo ženo in vzame drugo, prešestuje, in kdor ločeno vzame, prešestuje.«

Doma pa Gospoda njegovi učenci zopet vprašajo o tem predmetu in reče jim: »Kdorkoli odpusti svojo ženo in vzame drugo, prešestuje.« Učencem se je ta nauk zdel pretrd, ker je judovska postava dovoljevala v gotovih slučajih ločitev in mu pravijo: »Če je moževa reč z ženo taka, ne kaže ženiti se.« Jezus pa jim nato pravi: »Vsi ne razumejo te besede, ampak samo tisti, katerim je dano. Nekateri so prisiljeni, da ostanejo izven zakona, so pa tudi taki, ki si sami izvolijo deviško življenje zavoljo nebeškega kraljestva. Kdor more razumeti, naj razume.« Mat. 19, 1—12.

Tako je Gospod priporočal onim, ki hočejo na pot večje popolnosti, da ne stopajo v zakon, ampak ostanejo samski — deviški. Za prostovoljno devištvo pa je treba posebnega poklica od Boga.

Jezusova naklonjenost do deviških duš nam kaže njegova ljubezen do Janeza Evangelista. Tega je Gospod med vsemi apostoli najbolj ljubil. Janez je smel sloneti na Gospodovih prsih, njemu je izročil v varstvo svojo deviško Mater.

Deviško življenje slavi in priporoča tudi sv. apostol Pavel v svojem pismu Korinčanom: »Želim namreč, da bi bili vsi, kakor jaz — neporočeni. Toda vsak ima svoj dar od Boga; ta takega, drugi drugega. Neoženjenim in vdovam pa pravim: dobro je za nje, če ostanejo tako, kakor sem jaz. Če se pa ne morejo zdržati, naj stopijo v zakon; boljše je namreč v zakon stopiti kot goreti (priti v pekel). — Vsak naj tako živi, kakor ga je poklical Bog. — O devicah pa nimam Gospodovih zapovedi. Dajem pa svet, ker sem milost dosegel od Gospoda, da sem zvest. Jaz sodim, da je to dobro zavoljo prihodnjih težav, res dobro je človeku tak — samski — biti. Če si zvezan z ženo, ne išči ločitve, če si prost žene, ne išči žene. Če se pa oženiš, ne grešiš, in devica, ki se omoži, ne greši. Toda taki — poročeni — bodo imeli telesne nadloge — — — Kdor je brez žene, skrbi za to, kar je Gospodovega, kako bi Gospodu dopadel. Kdor je pa oženjen, skrbi za to, kar je posvetnega, kako bi ženi dopadel in je razdeljen. In neomadeževana žena in devica misli, kar je Gospodovega, da bi bila sveta na telesu in na duši. Omožena pa misli na posvetne reči, kako bi bila vseč možu. I. Kor. 7.

Kdor se hoče torej popolneje posvetiti Bogu, naj ostane neporočen, da ga zakonsko življenje in skrbi ne motijo v popolni službi božji. Za tak deviški stan pa mora imeti človek poseben poklic od Boga. Kdor ni za to poklican, naj se raje poroči, da ne pade v skušnjave. To je nauk sv. pisma.

Jezusova ljubezen do devištva, češčenje njegove deviške Matere in besede sv. apostola Pavla, vse to je povzročilo, da so se že v prvi dobi krščanstva zaobljubili mnogi mladeniči in dekleta, da ne stopijo v zakon in da ostanejo deviški do smrti. Mnogi so šli v puščavo in so tam v postu, molitvi in samoti preživljali svoje življenje, drugi so se popolnoma posvetili razširjanju krščanstva, postrežbi bolnikov in revežev. Mnogo devic je moralo dati celo svoje življenje, ker niso hotele vstopiti v zakon. Krasne zglede ljubezni do deviškega stanu nam daje prva doba krščanstva: sv. Cecilija, sv. Neža, sv. Katarina, sv. Julijana in nebroj drugih devic iz najstarejše dobe krščanstva svetijo kot svetle zvezde na krvavo ožarjenem obnebju prve dobe krščanstva.

V četrtem stoletju po Kristusu je v Milanu veliki cerkveni škof in učenik sv. Ambrozij tako krasno govoril o lepoti devištva, da so milanske mladenke trumoma zapuščale svet, obljubile vedno devištvo in se popolnoma posvetile Bogu. Mnoge matere radi tega niso več pustile svojih hčera k njegovim pridigam, ker so se bale, da si izvolijo deviško in redovno življenje.

Prostovoljno devištvo je v zvezi z redovništvom eden najlepših cvetov krščanstva, ki poganja v vsej zgodovini krščanstva. Tudi danes je na tisoče in tisoče onih, ki si iz ljubezni do Boga, v hrepenenju po večji popolnosti izberejo deviško življenje. Mnogi stopajo v samostane, drugi pa se izven samostana med svetom posvete temu življenju. Le ti so potem zmožni, da se popolnoma darujejo službi božji, da se žrtvujejo za druge po bolnišnicah in raznih zavodih, po misijonih in po družinah. Odrekli so se prostovoljno očetovstvu ali materinstvu, da v svojem življenju nadomeste tisočim in tisočim očeta in mater, da postanejo v svoji žrtvi tako duhovni očetje in duhovne matere. Ne hčere ne sina za njimi ne bo, a postali so mnogim po svoji nesebični ljubezni očetje in matere. Koliko decé zapuste roditelji, taki roditelji, ki iščejo le uživanja in nimajo smisla za veliko odgovornost, ki jim jo nalaga očetovstvo ali materinstvo, pa pride taka oseba, ki se je odrekla telesnemu materinstvu, in pobere tako zapuščeno dete in za njega žrtvuje svoje življenje. Te duhovne matere pač zaslužijo večje spoštovanje kot telesne, Materi je dal Bog naravno ljubezen do otroka; duhovna mati pa se iz ljubezni do Boga in do bližnjega posvete materinski skrbi za one, ki jih ne goji lastna mati. Poglejte po bolnišnicah! Na Francoskem so svoj čas pregnali redovnice iz bolnice za spolne bolezni in so potem nastavili od države plačane svetne strežnice. A te niso mogle vstrajati v tem ostudnem oddelku bolnice. Moralni so zopet poklicati redovnice, ki se brezplačno za svojo osebo žrtvujejo tudi za take bolnike. Na raznih krajih imajo samotne

otoke, kamor postavljajo gobavce. Noben laik si ne upa med te zapuščene reveže, ki jih je svet izgnal iz svoje družbe v strahu pred okuženjem. Edino duhovnik, redovnica ali redovnik jim slede, jim strežejo, dokler sami ne podležejo strašni bolezni.

Kdo ne bo imel pred tako žrtvijo spoštovanja!?

Zakaj sem zapisal te besede?!

Neredko se sliši, da se svet, bodisi ženski ali moški, rad norčuje iz deklet, ki so ostale samice, da se norčujejo celo iz redovnic. To je pač znak popolne moralne propalosti, pomanjkanje vsake srčne kulture. Divjaki po Afriki in Aziji spoštujejo te mučenice ljubezni, vpoštevajo žrtev, ki jo prinesejo na altar dobroteljskega za človeški rod, kolikor bolj pa bi moral to ljubezen spoštovati človek, ki je krščen in kolikor toliko kulturn! Mnogo deklet se ne poroči, da more skrbeti za svoje starše, sestre in brate. Kaj niso taka dekleta vsega spoštovanja vredna?! Pa če je kaka dekleta neradevoljno ostala sama, je vendar človek, ki ima svojo čast in dostojanstvo. Neollikano, nečloveško in seveda tudi nekrščansko bi bilo, če bi jo kdo radi tega sramotil. Spoštujmo človeka, pa naj bo katerega koli stanu, naj bo poročen ali neporočen —, vsak naj bo deležen toliko časti in spoštovanja, kolikor ima duševne plemenitosti. In če je kdo v nesreči, zasluži še več obzirnosti.

Preganjanje katolikov v Mehiki.

Socialisti in framasoni, ki imajo v Mehiki vso oblast v rokah, še vedno preganjajo z vsemi silami katoliško cerkev. To preganjanje spominja na ona v prvi dobi krščanstva.

Pred kratkem je ta vlada izdala nov zakon, v katerem je določeno, koliko duhovnikov sme biti v kaki mehikanski pokrajini. Za pokrajino okrog glavnega mesta je dovoljenih v zakonu le 90 duhovnikov, dasi šteje pokrajina 840.000 katolikov in je prej 350 duhovnikov komaj zmagovalo delo. Za celo Spodnjo Kalifornijo je dovoljenih samo 14 duhovnikov, za cel Yucatan pa le 3 duhovni! Kazen najmanj 500 pesos in najmanj en mesec zopora je določena v tem zakonu za vsakega duhovnika, če tudi privatno mašuje ali pa deli zakramente, če ni državno registriran v tem dovoljenem številu. Vsi duhovniki so vedno pod strogim državnim nadzorstvom, brez vsakega vzroka jih pogosto zgrabijo sredi med sv. mašo in jih vlačijo v zapor. Več duhovnikov so že umorili. V Noria de Angeles je iztrgal neki oficir duhovniku puščo s sv. Rešnjim Telesom in svete hostije je nato zavžil na javnem trgu s sardinami vred. Dosedaj je bilo umorjenih nad 100 duhovnikov in vernikov. Kdor skriva doma duhovnika ali mu dovoli v svojem stanovanju brati sv. mašo, zapade kazni 500 pesos in 5 dni zopora najmanj. V zadnjem zasedanju je socialistični poslanec Morones javno pozival ljudstvo, naj duhovnike mori.

Vlada v Mehiki je dosedaj zaprla že skoro vse škofo in konfirirala ogromno večino duhovščine v koncentracijskih taborih, kjer morajo prenašati razne muke. Tem škofom in duhovnikom groze, da jih bodo takoj postrelili, kakor hitro se bi katoličani kaj uprli.

Boljševiški poslanik v Mehiki Stan. Pietrowski je pred kratkem v mehikanskih listih v članku povdarjal, da mehikanska vlada v verskih vprašanjih popolnoma posnema sovjetsko vlado na Ruskem. Mehikanski predsednik Calles je polagoma spravil v Mehiko okrog 100.000 ruskih judov, ki naj bi pomagali mehikanskim socialistom in framasonom razkristjaniti Mehiko. Ko je prišlo prvo poslanstvo iz Rusije v Mehiko, je proglasil Calles dotični dan za narodni praznik in izdal ob tisti priliki parolo, da se morajo vsi mehikanski otroci vzgojiti za brezverce.

Socialisti! Vidite, tako banditstvo podpirate s tem, da ste člani socialističnih organizacij! Ko bi pri nas prišli kdaj socialisti na površje in do vlade, bi najbrž ravno tako delali kakor delajo njihovi bratje v Mehiki. Saj je tudi danes njih glavni boj le proti duhovščini in cerkvi. Kdor ima le količkanj vere in dostojnosti, naj zapusti to družbo!

Letno poročilo.

V letu 1926 je bilo v naši župniji 107 rojenih, med temi 13 nezakonskih, in sicer 54 dečkov in 53 deklic. Mrličev je bilo 49. Porok je bilo doma 29, oklicev pa 47. Obhajil je bilo lansko leto 76.500.

Kaj pomenijo te številke?

Glede rojstev se opaža strašno nazadovanje v župniji, čeprav raste število prebivalstva! V letu 1925 je bilo 29 rojstev več kakor lani! Normalno pride na 1000 prebivalcev nekako 33 rojstev, na Japonskem jih pride skoro 34, tako bi normalno moralo biti pri nas ca 150 rojstev na leto, pri 4500 prebivalcih. 107 rojstev v enem letu nam priča o nezdravih socialnih in moralnih razmerah v župniji, posebno žalostno pa je veliko število nezakonskih rojstev.

Mrličev je bilo v letu 1926 za 6 manj kot v letu 1925.

Razveseljiva pa je številka letnih obhajil v župniji! Zadnja leta število obhajil stalno napreduje, v letu 1926 jih je bilo ca 3500 več kot pa v letu 1925.

Največje moralno zlo v župniji je pač prezgodnja dozorelost naše mladine! Mladeniče z 18 leti lahko opazuješ kako hodijo po skrivnih potih z nedoraslimi deklicami in to celo z vednostjo — staršev! Taka prezgodnja in dolga znanja vedejo nujno v greh in nesrečo. Med nezakonskimi materami imamo nezrele deklice s 17 in 18 leti! Prezgodnja in dolga znanja, premalo nadzorstva nad mladino — to rodi visoko število nezakonskih rojstev, polno nesreče in gorja. S tem je v tesni zvezi kvarno pohajkovanje nedorasle mladine po gostilnah, plesi in cel kup veselice in kočno tudi planinski šport, ko mladina sama brez potrebnega nadzorstva hodi in prenočuje po planinah —.

K vsem slabim stranem industrijskega kraja pride še veliko pomanjkanje stanovanj. Danes bi morala biti to prva in najpotrebnejša naloga vseh merodajnih faktorjev, da bi se odpomoglo stanovanjski bedi v Trziču.

Naj spregovorim tudi par besed o našem cerkvenem gospodarstvu. Kakor je vsem župljanom znano, vodi cerkveno gospodarstvo župnik sporazumno s cerkvenimi ključarji, pri nas se to še posebno lepo kaže na dan cerkvenih računov, ko pridejo ključarji v župno pisarno in tam sprejemajo prispevke za klopi, vodijo licitante za izpraznjene sedeže in plačujejo razne letne račune za cerkev. Ob tisti priliki se poda cerkvenim ključarjem podrobno poročilo o denarnem prometu, o dohodkih in izdatkih. Glede vsake večje naprave in znatnejših izdatkov se vedno prej posvetujemo z gg. ključarji.

Naj podam tu za vso župnijo nekaj podatkov. 31. decembra 1926 ni imela župna cerkev v blagajni ne gotovine pa tudi ne dolga. Vsi stroški za prezidavo cerkve in napravo zakristije so se letos popolnoma poravnali. Vsi stroški za prezidavo cerkve in napravo zakristije so znašali Din 106.257 in 35 par. To je danes vse plačano. V letu 1926 smo napravili cementni tlak v stari kapeli, kar se je poravnalo iz tekočega.

Kakor vam je znano, vodi pokopališče svojo lastno blagajno — to je takozvani pokopališki fond. V ta fond se zbirajo prispevki za grobove. Ta fond je imel v začetku leta 1926 gotovine Din 4021 in 70 par. Na račun tega fonda smo v letu 1926 sezidali škarpo na pokopališču, nasuli kotlino med škarpo in prejšnjim židom, podrli staro mrtvašnico in sezidali novo. Vsa ta dela so nas stala velike vsote. Mrtvašnica z novimi vodovodom Din 35.492; naprava nove škarpe, kandelabri pri vojnem spomeniku in drugo nas je stalo Din 9909. Vseh stroškov je torej imel pokopališki fond Din 45.401; z lansko imovino in s tekočimi dohodki smo plačali Din 9220 in 42 par, dolga pa ima pokopališki fond še Din 36.180 in 58 par. Za ta dolg imamo kritje v obvezi občine Trzič, ki se je zavezala, da plača v treh letnih obrokih 30.000 Din za napravo nove mrtvašnice, tako ima še nepokritega dolga pokopališki fond le Din 6180.

Med letom 1926 smo tudi kupili dva kipa za cerkev, in sicer kip prešv. Srca Jezusovega in kip Male Terezije. Za ta

dva kipa se denar pobira posebe. Oba kipa sta nas stala Din 15.500; plačanih je že 11.890, neporavnane pa še Din 3610.

Da smo vse te izdatke in vsa ta dela mogli izvršiti se moramo zahvaliti le znani tržiški darežljivosti! Vsem, ki so kaj žrtvovali za cerkvene naprave naj Bog obilo poplača!

Poroke v letu 1926.

Doma poročeni pari:

1. Zaplotnik Anton, delavec z Marijo Lukanc, poročena 16. januarja. — 2. Golmajer Anton, posestnik z Jožefo Majnik, šiviljo, poročena 20. jan. — 3. Srečnik Karol, kovač s Primožič Jožefo, delavko, por. 13. febr. — 4. Polanšek Anton, kornjač z Alojzijo Šest, delavko, por. 15. febr. — 5. Jurkovič Peter, čevljar s Hočevnar Katarino roj. Vuk, por. 15. febr. — 6. Engelsberger Henrik, bančni uradnik z Jožefo Žager, uradnico, por. 5. apr. — 7. Božič Alojzij, sodarski mojster z Marijo Turk, služkinjo, por. 2. maja. — 8. Ovčjak Jožef, kočar z Jenko Ivano, delavko, por. 3. maja. — 9. Mahkovic Andrej, delavec z Marjano Rehberger, služkinjo, por. 22. maja. — 10. Meglič Janez, posestnik s Frančiško Ahačič, pos. hči, por. 1. junija. — 11. Meglič Anton, pos. sin z Ahačič Marijo, pos. hči, por. 1. junija. — 12. Sitar Franc, čevljar z Marijo Debevc, delavko, por. 27. junija. — 13. Ipavec Franc, delavec z Marijo Bučar, delavko, por. 17. julija. — 14. Meglič Franc, posestnik s Frančiško Praprotnik, pos. hči, por. 2. avg. — 15. Gril Janez, pripravnik fin. kontrole z Marijo Nahtigal, delavko, por. 4. sept. — 16. Lunder Ivan, podpreglednik fin. kontrole z Marijo Koprivnik, delavko, por. 4. sept. — 17. Uršič Janez, pripravnik fin. kontrole z Antonijo Kunstelj, delavko, por. 4. sep. — 18. Schubert Viljem, elektrotehnik z Veroniko Petelinšek, hčerjo predil. mojstra, por. 11. sept. — 19. Štrukelj Franc, delavec s Kristino Pipan, delavko, por. 25. sept. — 20. Zupanc Rok, voznik z Ropret Ano, delavko, por. 3. oktobra. — 21. Dornik Friderik, čevljar z Alojzijo Valjavec, pos. hči, por. 11. okt. — 22. Perne Evgen, mizar z Ivano Bukovnik, delavko por. 16. okt. — 23. Primožič Mihael, čevljar z Mežek Marjeto, delavko, por. 16. okt. — 24. Nadižar Alojzij, usnjar s Štefanijo Pichler, delavko, por. 23. okt. — 25. Mali Karel, zemljak z Meglič Frančiško, delavko, por. 13. nov. — 27. Vevar Jožef, delavec s Perko Marijo, delavko, por. 13. nov. — 28. Gros Ivan, čevljar z Ivano Klemenc, delavko, por. 20. nov. — 29. Podakar Peter, delavec z Bešter Frančiško, služkinjo, por. 21. novembra.

Izven župnije poročeni:

Destovnik Ivan, sodni služitelj z Marijo Lombar, zasebnico, por. v Soštanju 23. maja. — Zupan Ciril, kolar, z Marijo Dorfar, delavko, por. v Ljubljani 4. 7. — Krajnik Janez, delavec, z Antonijo Košir, delavko, por. na Brezjah 22. 8. — Hafner Franc, delavec, z Ivano Klemenc, delavko, por. na Brezjah 24. 10. — Dovgan Viktor, blagajnik, z Angelo Oblak, natakarico, por. na Brezjah 27. 10. — Markovič Anton, delavec, z Marijo Jerman, delavko, por. na Brezjah 13. 11.

V tujini poročeni tržižani:

Majcen Ida, roj. 26. 8. 1907, por. v Trbovljah z Franc Drašlerjem 30. 8. 1925. — Ogris Franc, roj. 10. 2. 1884, por. v Schönbergu, N.-A. z Elizabeto Köchel 1. 2. 1926. — Lombar Ana, roj. 17. 7. 1896, por. v Podbrezjah 15. 2. z Matijem Urbanc. — Kogoj Angela, roj. 29. 5. 1891, por. z Ivanom Zadnik v Mariboru 14. 2. 1926. — Srečnik Maks, roj. 30. 10. 1901, por. v Ljubljani z Jožefo Brinovec 15. 2. 1926. — Lavtar Frančiška, roj. 3. 1. 1898, por. z Josip Rosom v Zagrebu 31. 1. 1926. — Januš Kunibert, roj. 11. 11. 1892, por. z Lahovnik Avgusto v Slovenjgradcu 9. 5. 1926. — Marija Kovčič, roj. 21. 1. 1887, por. z Ivanom Bačnik v Karlovcu 24. 5. 1926. — Logar Franc, roj. 3. 12. 1899, por. s Frančiško Ušeničnik, vdovo Hribar v Laporju 22. 5. 1926. — Rozman Peter, roj. 25. 6. 1898, por. z Marieto Spanblöckl v Gradcu 26. 5. 1926. — Jerala Antonija, roj. 11. 6. 1896, por. z Andrejem Fajfar v Ovsišah 1. 8. 1926. — Bartolotti Katarina, roj. 28. 2. 1900, por. v Trstu z Jožefom

Merku 26. 7. 1926. — Golob Franc, roj. 20. 10. 1894, por. v Ljubljani s Frančiško Markovič 22. avg. — Šolar Janez, roj. 23. 1. 1901, por. v Križah z Marijo Koren 8. 9. 1926. — Poklukar Helena, roj. 15. 4. 1906, por. v Ljubljani s Francom Jošt 6. 9. 1926. — Tomažič Marija, roj. 9. 12. 1900, por. v Vojniku z Jožefom Krempuš 20. 9. 1926. — Kolar Franc, roj. 6. 3. 1899, por. v Kolbermoor, Bav. z Angerer Matildo 22. nov. — Zaletel Marko, roj. 25. 4. 1900, por. v Oberhaching z Moniko Eixenberger 7. dec. 1926.

Mrliška kronika.

43. Nemeč Ana, zak. hči posestnika, Sv. Ana št. 101, roj. 6. 10. 1926, umrla 30. oktobra. — 44. Brišar Frančiška roj. Meglič, vdova po r. Štefanu, pos. Sv. Ana št. 2, roj. 18. 2. 1845, umrla 31. okt. — 45. Šarabon Janez, čevljar, Tržič št. 186, roj. 18. 12. 1857, umrl 3. novembra. — 46. Aman Marija, zak. hči čevljarja, Tržič št. 13, roj. 4. 8. 1926, umrla 10. nov. — 47. Kokalj Jurij, čevljar, Tržič št. 48, roj. 13. 4. 1854, umrl 3. dec. — 48. Grašič Jožef, posestnik Sv. Ana št. 16, roj. 7. 4. 1892, umrl 14. dec. — 49. Finžgar Matilda, zakonska hči branjevca, Tržič št. 52, roj. 30. 1. 1926, umrla 27. decembra.

Drugod umrli župljani: Štrus Stanko, kamnosek, roj. 1. 1895., umrl v Kandiji 30. dec. 1925. — Tomažič Andrej, roj. 1906, umrl v Dež. bolnici v Ljubljani 8. 1. 1926. — Napret Josip, trgovski potnik, roj. 1885, umrl v Dež. bolnici v Ljubljani 14. 4. 1926.

Dobrodelni vestnik.

Kakor običajno, podajamo tudi letos svojim sotrudnikom in dobrotnikom majhen obračun, kako smo gospodarili v letu 1926 z v karitativne namene nam izročeno imovino.

A. Vincencijeva konferenca Marijinega Oznanenja v Tržiču. Dohodki: Saldo začetkom leta Din 11.740,90, darila dobrotnikov Din 40.190,75, nabiralnik pred cerkvijo kvaterne nedelje Din 563,30, sv. Antona kruh Din 6070,90, dobrodelni venčki Marijine družbe Din 3123,50, hranarina gojencev Din 34.066,50, bolniška postrežba Din 200.—, gojenci za šolske potrebščine Din 1463,50, subvencije dnevnomu zavetišču Din 31.5000.—, izkupilo iz vrta Din 484,15. Skupaj dohodki: Din 128.403,50. — Izdatki: Razne podpore ubožcem Din 8303,25, breobrestno izposodili Din 1450.—, zavetišče sv. Jožefa na Skali Din 113.174,60. Skupaj izdatki: Din 122.927,95.

Darove, ki smo jih prejeli v naravi, cenimo na Din 10.000, ne glede na to kar sta po dobrih rokah vrlih deklet iz Marijine družbe in usmiljenih Dolink naklonila malčkom sv. Miklavž in po Božično Dete.

Podpiralo se je 6 družin z 22 osebami, 11 bolnikov, 4 vdove, 3 samice in 1 samec. V sirotišnici je bilo koncem leta 1926: 12 dečkov in 21 deklic, skupaj toraj 33 gojencev, od teh 12 po znižani ceni in 4 brezplačno.

V zavodu za dojenčke je bilo oskrbovanih 7 malčkov. Dnevno zavetišče pa je posečalo 20 dečkov in 23 deklic, skupaj toraj 43 otrok.

Kakor se vidi, šolski sestri kuharici ni delal nadlege dolg čas, kajti oskrbeti je morala vsak dan 93 kosil in 50 večerij!

B. Elizabetina konferenca je nabrala milodarov 6895,70 Din, izdala pa 5178,50 Din, tako da ji je preostalo koncem leta 1926 Din 1717,50. Podpirala je sirotišče na Skali z Din 3123,50 po dobrodelnih venčkih, izventega pa še naklonila mesečne podpore 8 družinam, 8 samskim osebami in 2 sirotam.

C. Društvo za otroško varstvo in mladinsko skrb za okraj Tržič. Dohodki: Din 5680.—, izdatki: Din 5500 kot prispevek za ustanovitev zavoda za dojenčke. Preostanek v blagajni: Din 180.—. Kakor je iz teh suhih številk razvidno, razdalo se je v naši župniji leta 1926 v karitativne namene Din 133.606.— ali več kot pol milijona kron! Prav toplo se vam zahvalujemo na vaši velikodušnosti. Kar ste ubožcem dali ste Bogu posodili. On, ki je nadvse bogat, vam bo tisočero povrnil.

Oznanila za februar.

2. **Svečnica**, ob 10. sv. m. z blagoslovom, ob 9.45 blagoslov sveč, pop. ob 2.30 pete litanije M. B.

3. **Sv. Blaž**. Blagoslov sv. Blaža se deli pred šesto sv. mašo in po maši.

4. **Prvi petek** v mesecu, ob 6. sv. maša z blagoslovom.

6. **5. nedelja po Razglasenju Gospodovem**, prva nedelja v mesecu, pri 6. sv. maši skupno sv. obhajilo za moške. Pop. shod za 3. red.

13. **Prva predpepelčna nedelja**, spomin kronanja sv. očeta Pij XI., ob 10. peta sv. maša in po maši Te Deum. Pop. shod za dekliško Marijino družbo.

20. **Druga predpepelčna nedelja**, popoldan shod ženske Marijine družbe.

24. **Sv. Matija**, ap., ob 6. farna sv. maša.

27. **Pustna nedelja**. Zjutraj ob 6. se prične 40-urna pobožnost. Za čas 40-urne pobožnosti prejmejo popolne odpustke oni, ki prejmejo sv. zakramente, obiščejo sv. R. T., ko je izpostavljeno, in molijo v papežev namen. Za vsak obisk sv. R. T. pa se prejme 10 let in 10 kvadragen odpustkov, kdor ima kesanje in vsaj namen spovedati se. Sv. Rešnje Telo bo izpostavljeno v nedeljo in ponedeljek od 6. zj. do 6. zv. in v torek od 6. zj. do končane popoldanske pobožnosti. Sv. maše bodo vse tri dni ob 6., 7., 8., 9. in 10. Vsaki dan je popoldan ob 3. pridiga in nato litanije presv. Srca Jezusovega; v torek po litanijah je zahvalna pesem.

Uro molitve naj opravijo v sledečem redu: v nedeljo od 11. do 12. bližnji sosedje, od 12. do 1. č. šolske sestre, od 1. do 2. dekliška Marijina družba, od 2. do 3. ženska Marijina družba, od 4. do 5. tretji red, od 5. do 6. moški. V ponedeljek molijo od 11. do 12. šolski otroci, ki imajo dopoldan takrat prosto, od 12. do 1. č. šolske sestre, od 1. do 2. dekliška Marijina družba, od 2. do 3. ženska Marijina družba, od 4. do 5. šolska mladina, od 5. do 6. moški in tretji red.

Mesečna spoved za šolsko mladino je: za dečke v soboto 5. februarja, za deklice v soboto 26. februarja.

Za dekliško Marijino družbo skupno sv. obhajilo v nedeljo 27. februarja.

Karel Pirc:

Tržiški vzorniki.

Gromova Lenka. (Helena Perne, roj. 11. aprila 1819.)

V spomin mi prihaja dogodek, ki sem ga čital nekje še v mladih letih. Neka v molitev utopljen redovnica je v duhu videla stopiti Jezusa iz tabernaklja. Približal se je dvema osebama, ki ste klečali pred altarjem. Prvo, po mnenju redovnice še zelo posvetno dekle, je kaj prijazno pogledal in pobožal. drugo, zelo pošteno in Bogu dolgo vrsto let zvesto služeko pa osorno od sebe pahnil. Začudena nad takim ravnanjem, vpraša redovnica: »Gospod! Zakaj tako delaš?« Odgovor ji je bil: »Eno božam, da jo privabim, drugo tepem, da ji dam priliko nabrati si obilico zaslug za nebesa.«

No, če je tako, potem je naši Lenki danes izborno v nebesih!

Svoje matere Lenka ni nikoli poznala, očeta pa je komaj kakih 20 let stara našla v delavnici mrtvega z razklano glavo. Lastni sin, kateremu se je omračil um, ga je ubil.

Lenka je morala k tujim ljudem v službo, kajti domu ni imela več. Usmiljena Kercljavova gospa jo je vzela v službo in ni se kesala. Lenka je bilo vzor služkinje, tiha, mirno delavna, dekla.

Zgodilo se je pa po mnogih letih, da so našli zjutraj mrzlo in otrplo Lenko ležati v postelji. Smatrali so jo za mrtvo, vsaj ni bilo slišati vtripa srca, in tudi pluča navidezno niso delovale. Že so jo polagali na mrtvaški oder, kar zapažijo, da se premika palec na Lenkini nogi. Hitro pokličejo zdravnika, ki konstatira omrtvični krč in okrene vse potrebno, da se dekle prebudi.

Revica je sicer počasi okrevala, a za delo ni bila več.

Naj je hodila okoli ali karsibodi delala, nenadoma je sredi dela nepremično obstala, ne meneč se za okolico. Šele po preteku kakih 25 minut se je zopet zdrnila, pogladila parkrat z roko po obrazu in nadaljevala svojo pot.

Zdravnik je dognal drmarec, ali mrtvičnost. Trudil se je po možnosti, da bi Lenko ozdravil, a njegov trud je bil zastonj! Za nobeno delo porabna je morala iz službe. Kercljavova frařav so ji preskrbeli vzbo dolgotrajnega zvestega službovanja pri »Rodarjevih« mal štibelc, koder je dolgo vrsto let potrpežljivo prenašala svojo usodo, žalostno toliko bolj, ker se je pridružila že itak hudi bolezni še idiosinkrazija, ali naravno mrzenje do vsake jedi. Trdila je, da se v vsaki, tudi najokusnejši jedi naenkrat pojavijo podganini repi, miši, krastače in druga taka golazen.

Naravno, da ji jed potem ni teknila. Nje hranitba je postala nezadostna, kar je zelo neugodno vplivalo na nje celotno zdravstveno stanje.

Slabosti so jo obhajale in primorana je bila leči trajno v posteljo, v kateri je prebila več let v skrajni bedi, a največji potrpežljivosti, pravcato mučeniško življenje.

Vsi, ki so imeli priliko opazovati Lenkino ponižnost, molččnost, spravljalnost, premagovanje in neomajno potrpežljivost, zlasti pa Rodarjeva mama, ki so revico več let postregali, so bili edini v sodbi, da je Lenka svetnica ter ji kot taki pripisovali različne čudežne lastnosti. Pravili so, da je zamaknjena, da vidi malega Jezuščka, ki se igra pri njenih nogah in enake reči.

Najsibodi temu kakor hoče, mi si ne lastimo o tem nikake sodbe, vsaj cele stvari ni nikoli preiskovala cerkvena oblast. Pribiti moramo le, da so bile take govorice najbolj zoprne Lenki sami, in se jim je vedno najodločneje ustavljala.

Čudne pa so vseeno vizije, ali prikazni, ki jih je imela Lenka čestokrat od pravkar umrlih ljudi. Videla je tega in onega, o katerem ni ona in tudi ne njena okolica vedela, da bi bil bolan, kako je šel mimo okna in v tem spoznala, da je umrl. Večkrat so se okolistoječi neverjetno spogledovali, a vedno se je pozneje pokazalo, da je imela bolnica prav.

Kakor je Lenka tiho živela, tako mirno je tudi umrla.

Ljudje so še dolgo po smrti govorili o Lenkini svetosti. Ko je poteklo 10 let in so prekopali grob, so za trdno pričakovali, da bodo našli Lenkino truplo nestrohnjeno. Zato je bilo veliko razočaranje po Tržiču, ko so našli v grobu same kosti. Rodarca je vsa prepadena gledala v odprto jamo in v enomer ponavljala: »To ni po pravice, to ni po pravice!«

Dasi so pričakovani čudeži izostali, smo vsejedno prepričani, da je Lenki dobro v nebesih, koder hvali Boga, da ji je v zemskem življenju pošiljal toliko izvanrednih poskušanj.

Mi pa si zapomnimo odlomek iz »Stare pesmi od starega Boga«, katero so prepevali tržičani pred več kot sto leti, a so nje besede še danes istinite:

Zdaj pa povzdigni na križ oči,
kdo je ta ki gor visi.
On je sin večniga Boga,
strit je morav voljo Niega!

Ti si pa te zemlje črù,
pa hočeš da bi ne trpù,
v časte in veselje,
živet so tvoje želje.

Ti hočeš priti v paradiž,
križ pa raz rame tšiš;
Al brez tga ta večni lon
zadobit je vse zastojn.

Kdor voljno trpeti zna,
Ta hudiču figo da,
na te reži peklenski pes,
On je fouš, k si božji ves.

Franc Pokorn:

Tržiški dušni pastirji.**B. Duhovni pomočniki:**

Kaplanija v Tržiču se je ustanovila prav za prav šele v 18. stoletju, vendar so pa bili ondi pomočniki v dušnem pastirstvu že prej. Župniki so jih sami vzdrževali in plačevali. Ker pa je stara tržiška zgodovina zakrita v tmino, zato nam njihova imena niso znana. Navesti hočemo tu le imena onih, ki se nahajajo zabeležena po ohranjenih župnih matrikah. So pa sledeči:

Mgr. Andrej Miklavčič¹ (Nicoloutsizh) je meseca julija leta 1666. pomagal v dušnem pastirstvu v Tržiču, ko je prišel z Jesenic. Rodil se je v Gojzdu nad Križami pri Tržiču dne 24. novembra l. 1631, poduhovničil pa se je dne 16. marca l. 1657. na naslov gospostva »Trischendorff« Lovrenca Paradeiser. Služboval je eno leto kot levit v ljubljanski stolnici, nekaj mesecev v Radovljici kot vikarjev namestnik, v Kranjskigori l. 1659. osem mesecev kaplan., v Gorjah (1659—61), v Šentjurju pri Kranju (1661—62), na Jesenicah vikar leta (1663—66) Generalni vikar Janez Mihael Ferri ga je vmestil tu, kateremu je dal 8 skudov namesto kosila in večerje. Radí raznih ekscesov ni bil več potrjen za nadaljna 3 leta. Odšel je h kapucinom se pokorit.

Jurij Morenzh², kapl. že l. 1680. dalje nekaj časa. Luč sveta je v gledal v Podbrezju dne 7. marca l. 1645. Oče mu je bil Benedikt, mati pa Elizabeta. Podpisan »Murniz« je leta (1676—77.) kaplanoval v Kranjskigori, potem v Podbrezju, in zopet l. 1678. v Kranjskigori, nekaj tednov od sv. Jurija l. 1679. do osorej l. 1680. v Križah pri Tržiču, odkoder pride v Tržič, kjer je l. 1686. še služboval. — V mašnika so ga posvetili spomladi l. 1670. na naslov samostana Studenc. Kazuistiko je 3 leta študiral.

Matija Košir³, sacelan, kaplan, vikar (1683—86.), naposled župnik.

Simon Bertel⁴, kaplan l. (1691—93.). Rojen l. 1641. v oglej. škofiji, izrejen pa v ljubljanski, posveč. v Vidmu l. 1667. na naslov klariškega samostana v Škofjiloki. Služboval je 5 let v Logatcu, 10 let na Vrhniki (1675—84.), odkoder pride v Šmartin pri Kranju l. (1685—91.), od tam pa v Tržič. — Študiral je kazuistiko.

Janez Krst. Šubic⁵, kapl. od marca 1694. do 1695. Poljanec nad Škofioloko, krščen 4. maja l. 1657., posvečen v mašnika pa v Trstu l. 1682. na naslov patrimonija. Od meseca sept. l. 1689. do novembra 1690. je v Sorici služboval, l. 1715. pa je kaplanoval v Poljanah. Takrat je postal ud mengeške bratovščine sv. Mihaela. Bil je pomočnik ondi tudi že (1683—89.). Poetiko je študiral v Gradcu, kazuistiko pa 2 leti v Ljubljani. V Novem mestu je bil zorničar že začetkom l. 1692. ko je prišel v Tržič. Zaznamovan je tudi kot gojenec v Gornjem gradu poleti 1693.

Gregor Pušavec⁶ (Pushaniz), kapl. od sv. Jurija l. 1698. do sv. Petra 1699. Služboval je kot kaplan v Teharjih na Štajerskem, kjer se je vpisal med ude mengeške bratovščine sv. Mihaela l. (1691—92.), v Moravčah l. (1695—96.), v Dobropoljah l. 1696. nekaj tednov, v Vodica, odkoder pride v Tržič. Od adventa l. 1702. dalje 1703. in zopet l. 1706. se nahaja v Mengšu, umrl pa je v Prikli dne 5. febr. l. 1711.

Jakob Raicher⁷, kapl. od meseca junija l. 1699. do l. 1701. Pozneje od sept. 1712. do 9. jan. 1713. je kaplanoval v Križah pri Tržiču, kjer je kot kurat vpisan še l. (1717—27.) in zopet kaplan l. (1727—30.), kot substitut v Naklem v posameznih potrebah se bere l. 1722, 1726 in 1727.

Boštjan Pader je od novega l. 1701. dalje nekaj časa pomagal tu v dušnem pastirstvu.

Valentin Friderik Slapnik, kapl. od svečnice do sv. Jurija l. 1702.

Mgr. Matej Zorman, kapl. od sv. Jurija l. 1702. do osorej l. 1705. Roj. v Velesalem 1671. je dovršil modroslovje v Gradcu »cum gradu Mgr.«, moralko pa 1 leto v Ljubljani, posvečen je bil l. 1696. »in Caiorle« na naslov velesalsk. samo-

stana. Kaplan v Vodica (1698—1700.). Potem od 13. febr. l. 1700. dalje je kaplanoval v Šentjurju pri Kranju, odkoder pride v Tržič, odšel pa je v Križe pri Tržiču za malo časa, a se preselil zopet nazaj v Tržič, kjer je kot vicebeneficiat bil pokopan dne 18. febr. l. 1709. star 38 let.

Krištof Jožef Žalostnik⁸, kapl. od sv. Jurija 1705. do sv. Petra l. 1706. Mož nemirnega temperamenta je mnogo prepotoval v svojih službah. Bil je v Cerkljah pri Kranju, v Šentjurju pri Kranju, v Predvoru, v Tržiču, v Kranjskigori, v Boh. Srednjivasi, zopet v Tržiču, tudi na Koroškem »in Dobraz« je kot župnik služboval, na Jesenicah (1715—17.), poprej še v Gorjah, l. 1702, nekaj malega tudi v Podbrezju, pozneje l. 1721. v Cerkljah drugič. L. 1718. se je hotel nastaniti na Savi kot graščinski kaplan, a mu škofijstvo zapove, da ostavi škofijo. — Kot navadni duhovnik je živel že l. 1708. tudi v Gorjah, l. 1712. v Radovljici, l. 1714. pomagal v Kropi, l. 1718. v Komendi kurat.

Jožef Dornik, kapl. od meseca julija 1706. do sv. Jakoba l. 1709., pozneje vicebeneficiat sv. Andreja do adventa l. 1711, nato zopet kaplan do sv. Petra l. 1714. Takrat postane pravi beneficiat sv. Andreja, katero službo je obdržal do svoje smrti dne 6. jan. l. 1720. Bil je ud mengeške bratovščine sv. Mihaela. Od meseca maja do sept. l. 1713. je kot tržiški kaplan hodil pomagat tudi v Križe pri Tržiču.

Jožef Žalostnik, kapl. od meseca avg. l. 1709. do sv. Petra l. 1710. že drugič (glej zgoraj!).

Nikolaj Polc (Pollez), kapl. od sv. Petra l. 1710. do sv. Jurija l. 1711., potem pa beneficiator substitut še l. 1717. Živel je v Tržiču še l. 1736.

Peter Terbišek⁹, kapl. od sv. Jurija do adventa l. 1711. Bil je Kamničan, roj. v Nevljah l. 1682. in je umrl kot ud mengeške bratovščine sv. Mihaela dne 12. novembra l. 1722. na Šutini v Kamniku. Iz Tržiča je odšel v Nevlje za pomočnika l. (1711—14.), odtam pa v Ihan. Preselil se je na Štajersko in je l. (1716—17.) služboval pri Sv. Ksav. na Stražah. Pozneje pa živel v Kamniku. L. 1709. je kot kaplan ihanski pomagal tudi v Dolu (Lusttal). l. 1714. (glej zgoraj!).

Tomaž Kalčič (Chalzhizh), kapl. od meseca julija 1714. do sv. Jurija l. 1722. Pozneje beneficiat sv. Andreja do 24. aprila l. 1729., ko so ga položili k večnemu počitku. Imel je 47 let. — Bil je domačin, roj. 1682.

Janez Krstnik Kruhek (Chroch), kapl. od sv. Jurija l. 1772. do meseca avgusta l. 1730., pozneje pa kurat 4 leta. Bil je Ločan, roj. na Suhi 8. junija l. 1684.; oče mu je bil Gašper, mati pa Marjeta. Leta 1713. je že služboval v svojem rojstnem kraju, odkoder se o sv. Juriju l. 1714. preseli v Selce za kaplana, kjer je ostal do sv. Jurija l. 1717. V Stariloki je kaplanoval l. (1719—21.), odkoder se preseli v Tržič. Podpisan je tudi »Kruhigkh«.

Matej Štular (Stueller), kaplan od meseca avg. l. 1730. do sv. Jurija l. 1733.

Matej Tomaž Demšar, kapl. od sv. Jurija l. 1733. dalje nekaj časa, od sv. Jurija l. 1737. pozneje pa beneficiat sv. Andreja do svoje smrti dne 25. febr. l. 1762. Bil je 55 let star, ko je legel v hladni grob. Roj. l. 1707., ord. pa 1732. Bil je l. 1736. kurat v Mavčičah, kjer je dal napraviti zakrstijsko omaro. Od okt. do dec. 1755. je bil upravitelj pri župniku Matježu Megušar v Škocijanu ob Turjaku.

Matija Gollia, kapl. od sv. Jurija l. 1737. do osorej l. 1738., potem pa je bil župnikov vikar do sv. Jurija l. 1740. Pozneje l. (1745—47.) se nahaja kot sacelan v Ajmanovem gradu pri Sv. Duhu v Stariloki. Leta 1755. je bil sacelan v kranjsko-

¹ Visit. protok. v knezoškof. arhivu l. 1665.² Matrike imenoyanih župni!³ Glej spredaj župnike!⁴ Knezoškof. arhiv: Protok. št. 24 b.⁵ Izvestja muz. društva. l. 21.⁶ Zgodovinski zbornik št. 25, str. 399.⁷ Zgodovina nakelske župnije str. 99.⁸ Zgodovnja cerkljanske župnije str. (106—07). Škof. arhiv.⁹ Ign. Orožen II. b) str. 101.

gorski graščini in živi ondi pri družini »Schegalla« kot kurat še l. 1778.

Friderik Aleš Klobovs, kpl. od sv. Jurija l. 1738. do oserj¹ l. 1740, potem pa župnikov vikar še l. 1743. Kot »župni bogoslovec« je krščeval ondi že l. 1737. meseca oktobra. — Leta (1743—45.) zopet pravi kaplan tu, l. 1746. pomočnik v Moravčah mimogrede. Bil je tudi pri Sv. Joštu nad Kranjem »operarius« l. 1754., pozneje od l. 1756. dalje do 26. marca l. 1762. pa je živel v Škofjiloki, kjer je 51 let star dal svetu slovo. Med tem časom pa je pomagal poleti 1759. tudi na Igu, bil tudi župnikov vikar v Škocijanu ob Turjaku do jan. 1760., nato substitut do aprila istega leta na Blokah.

Gašper Lavtizar¹⁰, kpl. od sv. Jurija do meseca okt. leta 1740., pozneje subsidiar ali župnikov vikar. Doma je bil na Dovjem, roj. l. 1707., v mašnika posvečen pa l. 1734., dne 17. okt. na naslov Freisinškega škofa. Izprva je 5 mesecev doma služboval kot subsidiar, potem pa v Kranjskigori l. 1736. kot kurat, v Naklem prva dva meseca l. 1740., potem je bil v Tržiču, l. 1742. v Selcih 3 in pol meseca kaplan, o sv. Jakobu pride v Staroloko, kjer je služboval do sv. Mihaela l. 1747. kot kurat ali sacelan na Savi pri Jesenicah je živel l. (1752. do 1754.), naposled je bil v Škofjiloki kot beneficiat sv. Ane na gradu l. (1758—62.), potem pa beneficiat sv. Trojice do svoje smrti dne 20. okt. l. 1767. Inventar njegov je pokazal, da je zapustil polovico več dolgov, kakor premoženja. Kot kurat je živel l. 1750. zopet v Kranjskigori.

Frančišek Srf. Türinger, kpl. od meseca okt. l. 1740. do marca l. 1743. »Bendetov« iz Stražišča v Šmartinu poleg Kranja se je rodil kmetu Dominiku in njegovi ženi Jerici dne 9. okt. l. 1712., mašništvo pa je vzprejel dne 31. marca l. 1736. na naslov kostanjevišk. samostana: »ad Fontes Marianes«. Leta 1738. je bil pomočnik na Veseligori pri Šentruprtu, od sv. Jurija dalje do sv. Petra 1740. kaplan na Čatežu pri Brežicah, potem graščinski kaplan v Kotu¹¹, odkoder se preseli v Tržič, l. 1744. je od meseca avg. do l. 1746. bil subsidiar v Moravčah, l. 1748. pa kurat v Leskovcu pri Krškem, kjer je bil pozneje l. (1751—54.) vikar, nato pa kaplan. Od jan. do junija l. 1748. že drugič kaplan na Čatežu, potem v Leskovcu.

Friderik Aleš Klobovs, drugič kaplan od aprila 1743. do novembra l. 1745. (glej zgoraj!).

Matevž Razpotnik, kpl. od meseca novembra l. 1745. do l. 1748. Služboval je od sv. Petra 1728. do sv. Jurija 1729. kot subsidiar v Šmartinu pri Litiji, potem kot kaplan v Zagorju ob Savi do sv. Jurija l. 1731., na Raki do l. 1732., ko pride o sv. Juriju za kaplana zopet v Šmartin pri Litiji. Tukaj je ostal do adventa l. 1738., potem pa odšel za župnega vikarja na Prežganje. Pustil je samostojno službo in prišel v Tržič za kaplana. V l. (1751—55.) je bil nunski izpovednik v Ljubljani. Bil je tudi ud mengeške bratovščine sv. Mihaela.

Matevž Polak¹² (Pollagkh), kpl. l. (1748—49.). Tržičan, roj. l. 1709. dne 8. sept. očetu Janezu in njegovi ženi Marini, mašnik je postal v Vidmu na Laškem l. 1734. in naslednje leto je prišel v dušna pastirstvo. Pomagal je v svojem rojstnem kraju že l. 1745. in 1759. Pozneje od l. 1762. dalje do svoje smrti (pokopan) dne 22. marca l. 1780. je bil beneficiat pri Sv. Jožefu, ter ob enem beneficiat sv. Andreja v Tržiču.

Janez Šegavec (Schigauz), kpl. od meseca maja do meseca avg. l. 1749., poprej pa je bil tu župnikov vikar 3 mesece. L. 1744. je kaplanoval v Lembergü na Štajerskem, ko je pristopil kot ud k mengeški bratovščini sv. Mihaela.

Jernež Terček¹³, kpl. od avg. 1749. do sv. Jurija l. 1762. Rojen v Lučinah dne 17. avg. l. 1716., v mašnika maziljen pa dne 30. marca l. 1743. Bil je tudi provizor l. 1754. (glej župnike spredaj!).

Tomaž Frančišek Golob¹⁴, kpl. od sv. Jurija l. 1762. do novega l. 1784.; zadnji čas župni upravitelj. Bil je 5 let tudi oskrbnik Polčevega beneficija. Luč sveta je v gledal v Škofjiloki dne 17. dec. l. 1736., mašništvo pa je vzprejel v Gorici l. 1760. na naslov kostanjeviškega samostana. (Glej župnike spredaj!).

Tomaž Kalčič¹⁵, kpl. od novega l. 1784. do l. 1815., ko stopi v pokoj, ki ga vživa do svoje smrti dne 10. okt. l. 1824.

Bil je Tržičan, zlatomašnik, roj. 12. dec. l. 1743. očetu Jerneju in njegovi ženi Mariji, posvečen v duhovnika pa l. 1767. na naslov tamošnje nogavičarske in čevljarske zadruge. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval je 12 let poletu na sv. Višarjah kot »pönitenciarij«, 1 leto bil subsidiarij v stiškem naddiakonatu. Od l. 1780. uživa Polčev beneficij, potem kaplan tržiški. Bil je dober, pobožen, zgleden duhovnik, ob smrti objokovan od cele župnije. V Kališnikovi hiši št. 45, kjer je bival do smrti, je na lastne stroške zgradil en trakt.

Od l. 1815. do l. 1826. jeseni, ko se je začelo delati na zgradbo kaplanije, je bila služba prvega kaplana prazna. Župnikovi vikarji ali subsidiariji so postali drugi kaplani in tako so odslej stalni dvojni kaplani.

Dr. Jožef Primož Polc¹⁶, drugi kpl. od l. 1816. do meseca sept. l. 1820. Tržičan, roj. dne 4. junija l. 1750. Gašperju in Katarini, v mašnika posvečen pa meseca avg. l. 1773. Bil je beneficiat od lastnih starišev ustanovljenega beneficija in pozneje tudi kaplan ter je kot zlatomašnik umrl dne 14. jul. leta 1831.

Simon Pfeifer, drugi kpl. od meseca okt. l. 1820. do vseh svetov l. 1822. Na Dobravi pri Kropi se je zazibal v kmečki zibelki dne 27. okt. l. 1792., poduhovničil pa se je dne 18. sept. l. 1819. Kaplanoval je izprva v Boh. Srednjivasi, odkoder pride v Tržič, odšel pa je na Ig, a l. 1825. ga pošljejo odtam v Šmartin pri Litiji, kjer je ostal do l. 1828. Bil je potem lokalist na Polici l. (1828—41.) in naposled župnik v Zagorju ob Savi, kjer je (zadnje tedne v pokoju) zaspal v Gospodu dne 15. jul. l. 1855. vsled otrpljenja pljuč.

Mihael Rozman, drugi kaplan od vseh svetov l. 1822. do adventa l. 1824. V vasi Podreče mavčiške župnije je v gledal luč sveta dne 2. maja l. 1795., mašnik je postal dne 20. sept. l. 1822. ter prišel na prvo kapl. službo v Tržič, odšel pa je na Breznico, kjer je ostal do meseca okt. l. 1828. Takrat ga pošljejo k D. M. v Polje, a meseca sept. l. 1829. se preseli odtam v Vodice. O sv. Juriju l. 1830. postane lokalist v Korkri, kjer je zgradil nov zvonik, l. 1835. pa prevzame župnijo na Dobravi pri Kropi v svojo skrb. Tukaj je pastiroval do l. 1858., ko se preseli v pokoj v Staroloko, naposled pa odšel l. 1863. v pokoj na Blejsko Dobravo, kjer je legel v hladni grob dne 4. dec. l. 1868. Nagrobni spomenik nosi ta-le napis:

»Daj mu Jezus, naš pastir,
večni pokoj, večni mŕr!«

Jakob St. Jan, drugi kapl. od adventa l. 1824. do meseca okt. l. 1826. V Zg. Gorjah pri Bledu se je rodil dne 13. jul. l. 1797., v mašnika posvečen pa je bil dne 19. sept. l. 1824. ter prišel na prvo službo v Tržič, odšel pa je v Kamnik, l. 1829. pa se preseli odtam v Ribnico za kaplana. Župnikoval pa je v Grahovem l. (1832—34.), v Črmošnjicah leta (1834—49.), kjer je napravil novo pokopališče pri Sv. Janezu (Sv. Križu) in Neutabor, naposled pa pri Sv. Križu ob Kostanjevici do svoje smrti dne 10. aprila l. 1853.

Jakob St. Grošelj, prvi kpl. od meseca okt. l. 1826. do novega leta 1828. V Dobu pri Kamniku se mu je stekla prva zibelka dne 24. jul. l. 1791., v duhovnika so ga mazili pa dne 23. sept. l. 1820. Kaplanoval je izprva v Stariloki, meseca maja l. 1821. se preseli v Poljane nad Škofjoloko, a meseca okt. je odšel odtod v Boh. Srednjovas, kjer je ostal do meseca junija l. 1824., bil potem na Bledu do sept. l. 1825., v Selcih, od koder pride v Tržič, odtam pa se preseli v Smlčnik. Leta (1829—30.) je kaplanoval v Sostrem, v Ljubnem pa l. (1830. do 1837.), odkoder je odšel v Kolovrat, l. 1838. pa v Šentjurij pod Kumom. Bolehen je l. 1839. stopil v pokoj, se preselil v Ljubno ter ondi dal svetu slovo dne 5. avg. l. 1840.

¹⁰ Kos: Doneski k laški zgodovini str. 305. — Izvestja muz. društ. II. str. 16.

¹¹ Steklara: Zgodovina šentruperske župnije str. 214.

¹² Zgodovinski zbornik št. 10 str. 158.

¹³ Pokorn: Šematizem l. 1788. str. 88.

¹⁴ Ravnotam str. 219.

¹⁵ Ravnotam str. 216.

¹⁶ Ravnotam str. 216. in Cerkevni Glasnik št. 16, str. 4.

K. Pirc:

Krtačeva Špeva.

Oh sebe je strašno velik država. Zmerek naprej sej na prsa trkova, pa ponavlja: »Me popolne duše«. Ti pekvata šelebarda ti taka! Koker deb mi to druj ldi je na imel celeh duš, in bjeb nam biv Boh samo po frakelnih jen ohtelceh taljov. Boh nam je vsem glih cele naumrjoče duše ustvaru. Ta zvomek sej pa ajmpildov, koker deb jo biv Boh per talanj Njegoveh gnad skoz ta velč voken pogledov, nam ta druem pa sam an par droftinc čez hrbet če zauču.

4. To stara Krtačarca.

Še ano pršono vam morem forštelate preden bom začeva moje življenje opisvate, jen to je Krtačarca, k je bva v poznejšem cajto moja tašča, kar se telk prave koker mate mojga moža. U mvdost je u mest suživa. Per Luk Žnabvarjo, k je biv zvo brihten padar je bva za dekvo. Ker je znava gspa padarca žmahten kuhate jen je gspod velik držov na fajb košto, sej tud Krtačarca s cajtam kuhnje prvadva, toko de so jo za kuharco klial na use nove maše. Per noben očet ni smeja falite, pa tud ubenga belj imenitnga pogreba ni bo u Tržičo, de na bva Krtačarca u kuhenj pomagava.

Še več koker je od padarce u kuhnje profitirova, je pa zamerkova od gspoda padarja. Kaj be pa tud ne, k je mogva zmerek vsače sorte zeljša sšite pa štupe u možnarjo tleče. Vse kar sej u mvdah letih u mest naučiva, je pa na starost u soj branjarje ponucova. Furtnaprej je gdo stavu pr Krtačarce jen za svete uprašvov.

Čej kder apetit zgubu, če gaj po trbuh kvav, al pa čej imu švindal u gval, kuj moj nardiva teh od Vinsče rutce. — Čej gdo hdo kašljov, moj ajbeš svetvova. Tud za spiranje ust jen grva je ajbž dober, je rekva Krtačarca. Za švolh ževodec so knofče jen perje od Vratčá. Preselca al Konšče rep na vodo žene. S Tavžentrožam se preganjajo vetrove, njegov teh nej pijemo če nas zgaga po grvo peče, al pa če smo na jetreh in na ledicah bovni. Trpotec se naveže na rane. Gomilce so za krče. Lapuh se pokvada na prsa de uročino ven uleče jen pa šljajme odpravlja. Smetljika je za uči, to se prav kader bole. Če tje svab u ževosco požveč an mav pelina. Meta je za žleht sapo in tok naprej je podučavava Krtačarca. Pato še ni bvo use. Vona je imeva štupo s prapretove korenince za gliste, po kiro so še cvo s Koroščega hodile. Ta bevo mirakelj žavbo za ausšlog, to črno za šante, to sivo za zvato žilo. Ježeš pa še telk drujeh rči. Še cvo čej biv gdo uróčen moj znava pomagata s tem, de moj an goreč voglje u gvaš vode na gval ugasiva. Tud ta mvdadem maškam je znava zacoprata, de niso uhajale od hiše.

Koker vidte, je bva žena grundkšajt, zato je pa tud kej nase država. Štmana je bva, jen nobenga družgani ljubiva, koker njenga Žaneta. Seve, ta se ni telk za mater zmenu, koker vona zanj. Cele štir leta je biv že v fremto, pa še neč ni kazavo, de jo bo kdej damu perfurov. Glih pred anmo tednam moj mat pisava: »ljub moj fant, kvatje vender, de se na tojo do smrt žalistno mater pozabu. A misleš, de sem te zato zrediva, de boš per tujeh ldeh se okol platajzu, na toj mater pa pozabu. Če jo kuj damu na prideš potovažet te obljubem, de pa men na boš telk poverbov, kelker je za nohtam černga. Če so t tuj ldi je več, koker toja lastna mate, nej t pa tuj ldi je doto štejejo.«

Tokle moj pisava, zej pa čaka na antvert.

(Konc to prlega kapiteln.)

Razno.

Vsem gospem, ki so oskrbele za božične praznike sveže nagelne za glavni altar, prav iskrena hvala!

Lastnika grobov v 18. in v 19. vrsti — grob 3. od poti, na oddelku proti župniškem vrtu, naj se zglasita v župni pisarni, da se ugotovi, čegav je grob, ker bo sicer prekopan.

Zbirka za afrikanske misijone na praznik sv. Treh Kraljev je bila Din 500.—, denar se odpošlje škofijskemu ordinariatu.

Našla se je v župni cerkvi molitvena knjižica »Kruh življenja«, dobi se v župni pisarni.

Mesto venca za r. Antona Globočnik je daroval Vincencijevi konferenci Din 500.— preč. g. Jožef Pollak. Iskrena hvala!

Telefon dobi v kratkem župna pisarna, ki bo vpisan v imeniku telefonskih naročnikov pod imenom: Župni urad v Tržiču. Če bi se kdaj pripetila v kaki tovarni kaka nesreča in bi bilo nujno treba duhovnika, se lahko poslužite telefona, istotako pri sv. Ani, kjer je telefonska govorilnica in pa v zgornji Dolini in celo na planinah, kjer ima g. baron več telefonskih postaj.

Naša zakristija je dobila dve novi hrastovi omari za sveče, razno obleko in orodje in pa umivalnik. Vse je napravljeno iz hrastovega lesa v primernem slogu po načrtih g. Škerla, risarja tovarne Aman, ki je delo izvršila.

Skrb za potomstvo. V Franciji je nemoralnost skoro uničila družinsko življenje, ker se družine branijo otrok. Po nekaterih pokrajinah države število mrličev presega število rojstev. To je vzdramilo razne državne faktorje, da so začeli podpirati družine z več otroci. Tako je v l. 1925 francoska država izdala celi dve milijardi frankov v podporo onim družinam, ki imajo več otrok. Privatne zbirke v ta namen so poleg tega dale še eno milijardo frankov. Po državi se je ustanovilo več dobrodelnih društev, ki pomagajo revnim novoporočencem s prispevki za balo. Nekatera podjetja dajejo svojim ženskim uslužbenkam po določenem številu službenih let za ženitev — balo! Tako poroča francoski list »La Croix«. Podobno skrbe za družine z večjim številom otrok tudi v Belgiji.

Brezsrčno. Večkrat se slišijo od staršev, ki imajo obilo otrok, pritožbe, da se branijo hišni gospodarji takih družin, ki imajo več otrok ali sploh, če imajo le otroke.

Tako postopanje hišnega lastnika bi bilo gotovo brezsrčno in nečloveško. Ravno taki starši potrebujejo največja in najbolj zdrava stanovanja. Veliko število otrok v našem mestu nosi na sebi pečat nezdravega stanovanja: bledico, škrofuloznost in jetiko. Pred življenjem mora imeti človek z zdravim нравnim čutom spoštovanje! Starše z veliko družino zasmehovati in odbijati bi mogel le človek brez človeškega čuta. Starše z obilnim številom otrok tirjati v najslabša stanovanja, bi se reklo ubijati človeški rod.

Seveda je pa pogosto vzrok, da se hišni gospodarji branijo otrok v hišo, tudi to, da starši vzgoje v otrocih premalo čuta za spoštovanje tuje lastnine. Neredko se upravičeno pritožujejo hišni gospodarji, da razposajeni in slabo vzgojeni otroci zlobno in nagajivo poškodujejo njihovo lastnino.

Najemniki so dolžni varovati posestnikovo lastnino, lastniki hiš in stanovanj pa ne smejo že apriori odklanjati družin z otroci ali celo s številnimi otroci, ker to gotovo ni krščansko.

Mohorjeve knjige naj vsak naroči tekom februarja. Kolkor mogoče vsaka družina naj ima mohorjeve knjige. Dobro čtivo je dober vzgojitelj v hiši. Žalibog moramo pa svariti pred naročitvijo na knjige Vodnikove družbe. Letošnje njene knjige so — vsaj del — spisane čisto v protikatoliškem duhu in imajo pač tisti namen kakor ostudni podlistki v »Jutru«: odvracati naš narod od katoliškega mišljenja.

Mašne knjige preskrbi župni urad in sicer: Molitvenik »Pri Jezusu« vezan po 9 Din, mala izdaja vezana Din 3.50, nevezana en Dinar. Molitvenik »Večno življenje«, ki se priporoča posebno za odrasle po Din 33.—, zlata obreza. To so najboljši slovenski molitveniki.

Sv. pismo — novega zakona, ki je izšlo leta 1925 v krasni slovenski prestavi, naj bi po možnosti imela vsaka krščanska družina. Posebno one družine, ki so tako oddaljene, da ne morejo vsako nedeljo k sv. maši, naj bi si ga nabavile, da bi ga ob nedeljah skupno brali doma oni člani, ki ne morejo k sv. maši.